

Дюноа. Азъ когато ся притекохъ на Краля на помощъ, то мислѣхъ вие ще я запазите.

Бургундъ. Прѣди малко видѣхъ въ гъстата гора да ѝ ся развява невинното знаме.

Дюноа. Горко ни, къдѣ е тя? на лошо мисля ще излезе. Елате, елате за да я избавимъ. — Храбростъта до тамъ я докара, чото тя е сама сега обиколена на врѣдъ отъ неприятели и трѣбва като е безъ помощъ, да я побѣдѣтъ.

Кърль. Бързайте, избавете я!

Ла-Хиръ. Съ мене заедно, елате!

Бургундъ. Всички, всички! (*всички излизатъ*).

Промѣнение на сцѣна та.

Друга пуста страна на бойното поле. — Надалечъ ся виждатъ Кули тѣ на Раймсъ, осветлени отъ слънце то.

ЯВЛЕНИЕ ДЕВЯТО.

Единъ рицаръ облеченъ въ черно, съ затворенъ Визиръ. Ивана го прислѣдва до предна та сцѣна, идѣто той ся зазира и я очаква.

Ивана. Проклятий, кой си ти, сега познахъ твоя та мисль, ти ма измами чрѣзъ твое то бѣгание и ма прѣлъсти отъ марсово то поле, като стана причина, та ся отдалечи смъртъта и грозната съдба отъ много британски глави. Но часътъ на твое то разорение и той приближава.

Ивана. **Черний.Рицаръ.** Защо ма прислѣдовашъ распалена отъ ядъ тѣй и неприятелски? азъ само не съмъ опрѣдѣленъ да падна убить отъ твоята ръка.

Ивана. Умразенъ ми си отъ цѣла душа, като ношъта, която е твоятъ цвѣтъ. Кръвопийна жажда ма насилва за да та махна отъ свѣтлина та на деня. Кой си ти? Отвори си Визира. — Ако не бѣхъ видѣла храбрий Талботъ да падне убить въ сражение то, помислила бихъ, че си ти Талботъ.